

[Aksel Larsen.]

Krigstidens tvungne Voldgift under den ene eller den anden Form. De har mærket, hvad det betyder, hvis man berøver dem deres eneste økonomiske Kampmiddel, nemlig Retten til at anvende deres faglige Organisations- og Strejkeret. Hvis de er berøvet den, er de prisgivet Modstanderens Vilkaar. Man kan ikke sammenligne Arbejderne med det, man kalder andre Erhvervsgrupper. Man kan ikke sammenligne Lønmodtagere med Folk i de saakaldte frie Erhverv, fordi disse Lønmodtagere nu engang er de besiddelsesløse og kun har det ene økonomiske Kampmiddel at træde i Strejke, hvis de ikke paa anden Maade kan faa den haardt tiltrængte Forbedring af deres Kaar.

Den højtærede Statsminister siger, at han er i øvrigt bange for, at man skal ødelægge fremtidige Mæglingsforslags Mulighed, hvis man fortsætter med den Praksis, man her er inde paa. Altsaa, han er bange for, at saa vil man stemme Mæglingsforslaget ned. Da man behandlede Slagteriarbejderkonflikten, sagde han noget, der laa paa samme Linie, men dog var lidt anderledes. Han sagde, at han vilde ikke lade Forligsmanden gøre et nyt Forsøg, for det var Opmuntring til fremtidig at forkaste det første Mæglingsforslag. Jeg synes, at netop det, der er sket med det Mæglingsforslag, vi her behandler, viser, at den Metode, man vil benytte i Dag, ikke er heldig, og at den Metode, man benyttede over for Slagteriarbejderkonflikten, ikke var heldig.

Hvad er der sket her? Der er sket det, at Arbejdsgiverne har forkastet Mæglingsforslaget. Jeg er naturligvis ikke saa sagkyndig, jeg kan ikke sige, af hvad Grund de har gjort det; men det kunde jo være taktisk ikke saa dumt at forkaste det, naar man praktisk talt har Sikkerhed for, at saa vil Regeringen ophøje Mæglingsforslaget til Lov. Altsaa, selv om man er relativt tilfreds med det, selv om man ikke ubetinget vilde forkaste det, hvis man havde den absolut suveræne Afgørelse af Sagen, saa kunde det dog være taktisk klogt at forkaste Forslaget, at vise, at man ikke var saa begejstret for det. Man var jo sikker paa, at Regeringen alligevel vilde ophøje det til Lov, for man har Eksemplet fra Slagterikonflikten. Denne Mulighed har faktisk foreligget. Jeg kan ikke bedømme, hvor stor Rolle det har spillet, men naar Statsministeren er bange for Følgerne af sine Handlinger, skal han tage dette med i Betragtning.

Det er indlysende, som jeg har sagt ved tidligere Lejligheder, at det, vi har Brug

for herhjemme, er ikke Uro paa Arbejdsmarkedet, men det er, at der bliver produceret noget. Jeg mener ikke dermed, som jeg synes, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft gav Udtryk for — men jeg kan jo have misforstaaet ham —, at faar vi blot større Produktion, faar Arbejderne automatisk bedre Levevilkaar o. s. v., for saadan gaar det aldeles ikke. Det er noget, man i et kapitalistisk Samfund maa slaas om. Jeg mener, at vi trænger til, at Produktionen kommer i Gang herhjemme; men vi trænger ogsaa til social Retfærdighed, og dér maa man gøre sig klart, at med den Usikkerhed, der hersker med Hensyn til Regeringens økonomiske Politik, med Hensyn til hele dens fremtidige Perspektiv paa dette Omraade, og med den berettigede Frygt, der i store Dele af Befolkningen er for Regeringens Hang til ulyksalige Eksperimenter, f. Eks. med Hensyn til Kronekursen, er det forstaaeligt, at Lønmodtagerne møder frem med deres Krav, og dobbelt forstaaeligt, fordi de for det første har været ude for hele den Uret gennem Krigen og Besættelsesaaarene, medens der var andre, der havde de økonomiske Fordele, og fordi de samtidig maa gaa i en Frygt for, at det skal lykkes Regeringen at faa enten det triste moralske Mod eller den politiske Magt til at gennemføre sine formodede Planer med Hensyn til Kronen og andre Forhold, hvorved Lønnings og Indtægters Købekraft kan blive paa- virket føleligt i nedadgaaende Retning.

Hvis man virkelig vil have Ro i Produktionen herhjemme, maa Landets Styre have en fast og bestemt økonomisk Politik, som Folket kender, saa at det ved, hvad det har at holde sig til, ved, hvad det kan vente, og hvad det kan indrette sig efter. Det har vi ikke. Vi kan formentlig ikke have det under det ulyksalige Mindretalsstyre, vi lever under, hvor Regeringen forhandler sig eller laverer sig eller truer sig igennem fra Tilfælde til Tilfælde, og hvor den paa en Række Omraader ikke kan gennemføre den Politik, den helst vilde, og hvor man paa den anden Side ikke har nogen Sikkerhed for, at det ikke lykkes den paa et eller andet afgørende Omraade at gennemføre sin egentligste Politik.

Under disse Omstændigheder eksisterer der denne Uro, og derfor anser jeg det for politisk og økonomisk ulykkeligt for Landet, at vi har saadanne Forhold, og jeg vilde ønske, at disse kunde blive bragt til Ophør, og at dette Land kunde faa en Regering med et Program, som Folket kendte, og som var sikret et Flertal ikke alene paa Ting, men ogsaa i Folket, og som i øvrigt ved hele sin